

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 24/2018
Пзп1 1/2018
19.04.2018. година
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници тужиоца АА у стечају из ..., кога заступа пуномоћник Живанка Стојишић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Привредног апелационог суда Пж 6532/15 од 20.09.2017. године, у седници већа одржаној дана 19.04.2018. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против решења Привредног апелационог суда Пж 6532/15 од 20.09.2017. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен, захтев за преиспитивање правноснажне пресуде, изјављен од стране пуномоћника туженог против решења Привредног апелационог суда Пж 6532/15 од 20.09.2017. године.

Образложење

Привредни суд у Панчеву решењем П 473/12 од 15.09.2015. године, одбија предлог туженог за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Привредног суда у Панчеву П 473/12 од 16.05.2013. године као неоснован. Ставом два изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка настале по предлогу туженог за понављање поступка у износу од 195.000,00 динара.

Решењем Привредног апелационог суда Пж 6532/15 од 20.09.2017. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђено решење Привредног суда у Панчеву П 473/12 од 15.09.2015. године.

Против наведеног другостепеног решења, тужени изјављује благовремену и дозвољену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Трошкове није тражио.

Испитујући побијано решење у смислу чл. 399. у вези са чланом 412. став 5. Закона о парничном поступку (Сл. гласник РС бр. 125/04 и 111/09), Врховни касациони суд налази да ревизија туженог није основана.

Нижестепене одлуке нису захваћене битним повредама из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку на које се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Других битних повреда одредаба парничног поступка, које могу представљати ревизијски разлог нема.

Према стању у списима пресудом Привредног суда у Панчеву П 473/12 од 16.05.2013. године усвојен је тужбени захтев АА у стечају и утврђено да не постоји различно право по пријави потраживања туженог ББ из Пресудом Привредног апелационог суда Пж 6532/15 од 20.09.2017. године потврђена је наведена првостепена пресуда.

Тужени је преко пуномоћника дана 10.12.2013. године поднео предлог за понављање поступка, истичући да је дошао до нових доказа на основу којих би могла бити донета повољнија одлука да су ти докази били употребљени у ранијем поступку. Истиче да је од РГЗ Службе за катастар непокретности у Ковину добио писмена из којих је утврдио да су АА из ... и ВВ из ... закључили дана 30.01.2009. године уговор о продаји непокретности. На спорној непокретности тужени је имао забележбу постојања извршења и продаје ради намирења дуга од стране АА из ... продајом исте, да је наведена забележба уписана од стране Катастра решењем од 12.10.2009. године, да је решење о промени власништва у корист ВВ из ... постало правноснажно дана 17.07.2010. године након покретања стечајног поступка и да је РГЗ у Ковину дана 06.09.2010. године издала лист непокретности у којем стоји да је власник предметних непокретности АА из ... Тужени је истакао да су наведени докази постојали у време доношења првостепене пресуде и цењени од стране првостепеног суда.

Имајући у виду наведено чињенично стање нижестепени судови одбијају предлог за понављање поступка, јер су судови доказе достављене уз предлог већ ценили у првостепеном поступку.

У конкретном случају тужени је наведене доказе приложио у току првостепеног поступка и исти су били предмет оцене како првостепеног тако и другостепеног суда. Зато се не ради о новим доказима које тужени није већ доставио у току поступка. Не ради се ни о чињеницама које туженом нису биле познате, те су нетачни наводи туженог да су наведени докази нови и да нису били цењени у току поступка. Наиме, чак и да су тачни ти наводи, не би били од утицаја на одлуку суду по предлогу за понављање поступка, јер се ради о исправама коју је тужени имао у поседу. Стога се не може сматрати да је накнадно стекао могућност да их употреби као нов доказ.

Ревизијски суд налази да је правилан закључак другостепеног суда којим је одбијен предлог туженог за понављање другостепеног поступка. У конкретном случају нису испуњени услови за понављање поступка прописани одредбом члана 426. став 1. тачка 10. Закона о парничном поступку.

Понављање парничног поступка је ванредни правни лек, несуспензиван и ремонстративан, који странка може изјавити из законом јасно назначених разлога у погледу недостатака у основи судске одлуке и најтежих апсолутно битних повреда поступка. Из наведених разлога се по предлогу за понављање поступка

претходно само цени испуњеност услова назначених од стране предлагача за понављање поступка. Писане доказе достављене први пут у ревизији овај суд нема овлашћења да цени.

Из наведених разлога ревизијски суд је на основу процесног овлашћења из члана 405. у вези члана 412. став 5. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци под 1.

Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 422. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 54/14), утврдио да захтев туженог за преиспитивање правноснажне пресуде није дозвољен.

Одредбом члана 421. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да против правноснажне пресуде донете у другом степену Републички јавни тужилац може да поднесе Врховном касационом суду захтев за преиспитивање правноснажне пресуде, а одредбом члана 422. став 2. Закона о парничном поступку прописано је да ако је захтев за преписитивање правноснажне пресуде непотпун, неразумљив, недозвољен, неблаговремен или ако захтев није поднело овлашћено лице, Врховни касациони суд ће га одбацити решењем.

У конкретном случају захтев за ванредно преиспитивање правноснажне пресуде поднео је пуномоћник туженог, а не једино овлашћено лице Републички јавни тужилац. Зато је захтев недозвољен на основу цитираних одредби члана 421. став 1. у вези одредбе члана 422. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број“72/11 и 54/14).

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 404. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци под 2.

Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић